

DUŠIČKY

Text a hudba:
Slávek Janoušek

1. My jsme by-li u ba-bič-ky na du-šič-ky, my jsme by-li u ba-bič-ky na du-šič-ky.

A teď je-dem do-mů, zpí-vá-me si k to - mu, že jsme by-li u ba-bič-ky na du-šič-ky.

2. Večer všude na hřbitovech září svíčky
Lampičky a osvětlené kostelíčky
Vzadu na modřiny
Vrhali jsme temné stíny
Když jsme byli u babičky na dušičky

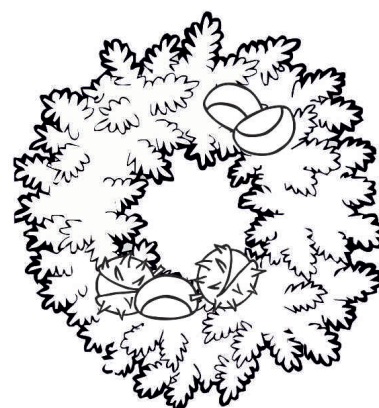
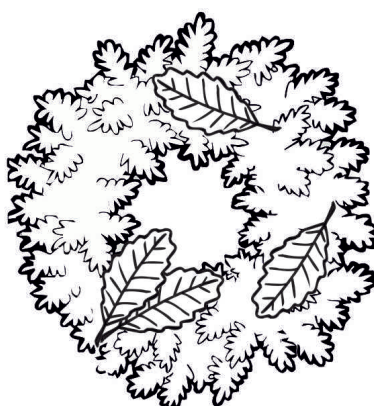
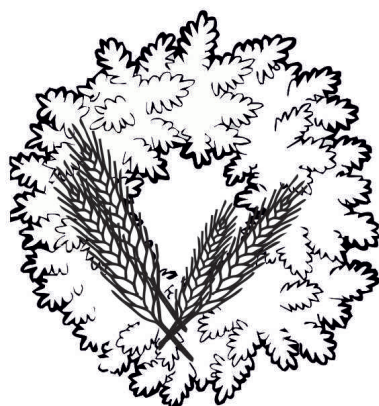
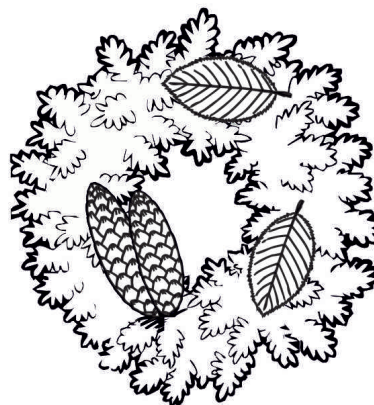
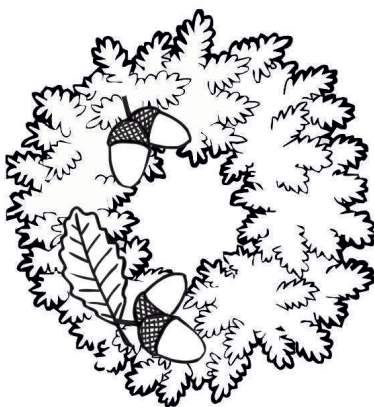
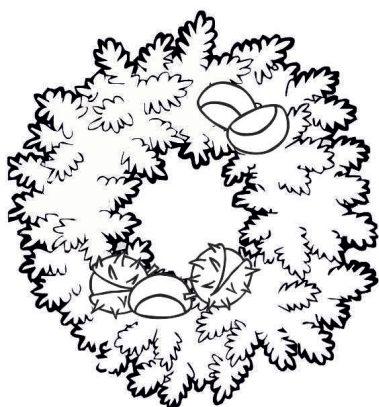
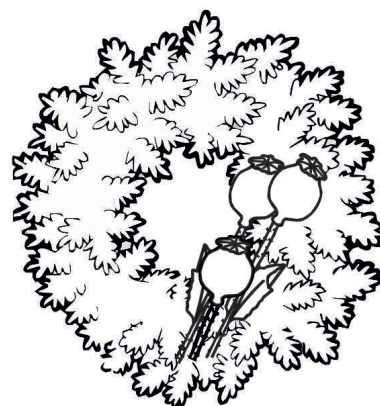
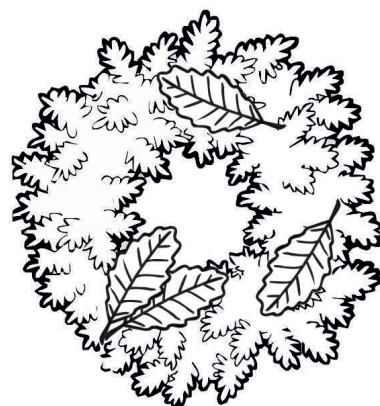
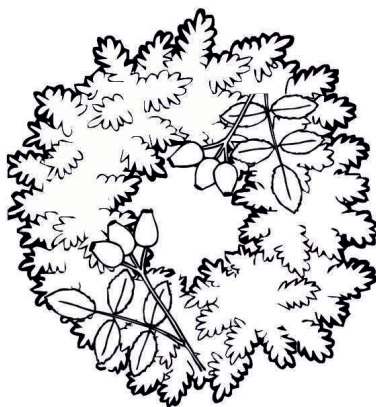
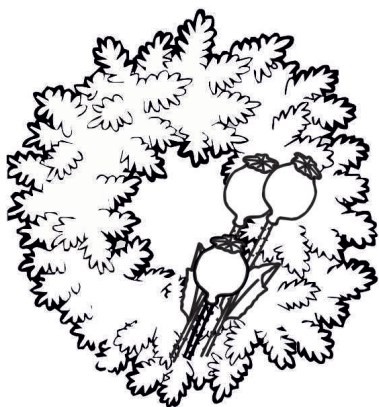
3. A v tom větru nechtěla nám hořet svíčka
Tak jsme o to poprosili andělíčka
Svíčka hnedka chytla
Od jiskřičky co tam vlítla
Když jsme byli u babičky na dušičky

4. Babičce jak loni zmrzly chryzantémy
To musí být velká zima v černé zemi
Kdyby byli zticha
Slyšeli by duše dýchat
Slyšeli by co si říkají na dušičky

5. Než mě dali do sedačky pro dětičky
Táta aspoň půl hodiny hledal klíčky
A teď jedem domů
Zpíváme si k tomu
Že jsme byli u babičky na dušičky

NA OBRÁZČÍCH JE NAKRESLENO NĚKOLIK RŮZNÝCH PODZIMNÍCH VĚNCŮ. MŮŽEME SI JIMI OZDOBIT DVEŘE, NEBO JE ZANĚST NA HŘBITOV JAKO VZPOMÍNKU NA TY, KTEŘÍ UŽ ZEMŘELI. PRÁVĚ NA PODZIM MAJÍ TOTIŽ ZEMŘELÍ SVÁTEK A ŘÍKÁ SE MU DUŠIČKY. SPOJ DVA STEJNÉ VĚNCE ČAROU A ZAKROUŽKUJ TY, KTERÉ NEMAJÍ DVOJICI. POZNÁŠ TAKÉ, ČÍM JSOU VĚNCE OZDOBENÉ?

Když Kateřina vyšla ráno z domova, ležela na všem jinovatka. Celý svět byl trochu do bíla. Ploty zahrad i poslední listy na stromech. A také skla na jejich autě, co stojí u chodníku. Na jedno nakreslila prstem sluníčko, které se doširoka směje. Však nahoře na obloze se už ukazuje jenom nerado. A když, tak je bledé, unavené. Začíná listopad.

Kateřina jde do školy a už teď se těší, až se navečer setmí. To půjdou celá rodina na hřbitov za městem. Na hrobech krásně ozdobených květinami tam hoří stovky světýlek. Mezi nimi se procházejí zástupy lidí. Hovoří spolu tlumenými hlasy. A všichni rozsvěcují nová a nová světla. Dnes každý vzpomíná na svoje zemřelé.

Kateřině se líbí procházet se tou tajemnou loukou plnou plamínků, rozzářených baněk ze skla. Je to slavnostní a tajemné. A najednou jí připadá, že dědeček Josef, kterého před rokem pochovali, je opět nablízku. Že se na ni dívá tak pěkně, jak to dokáže jen on. Chtěla by se zeptat:

„Jak se máš, dědo? Co tvoje zdraví?“

A zdá se jí, že každou chvíli zaslechne jeho milý hlas:

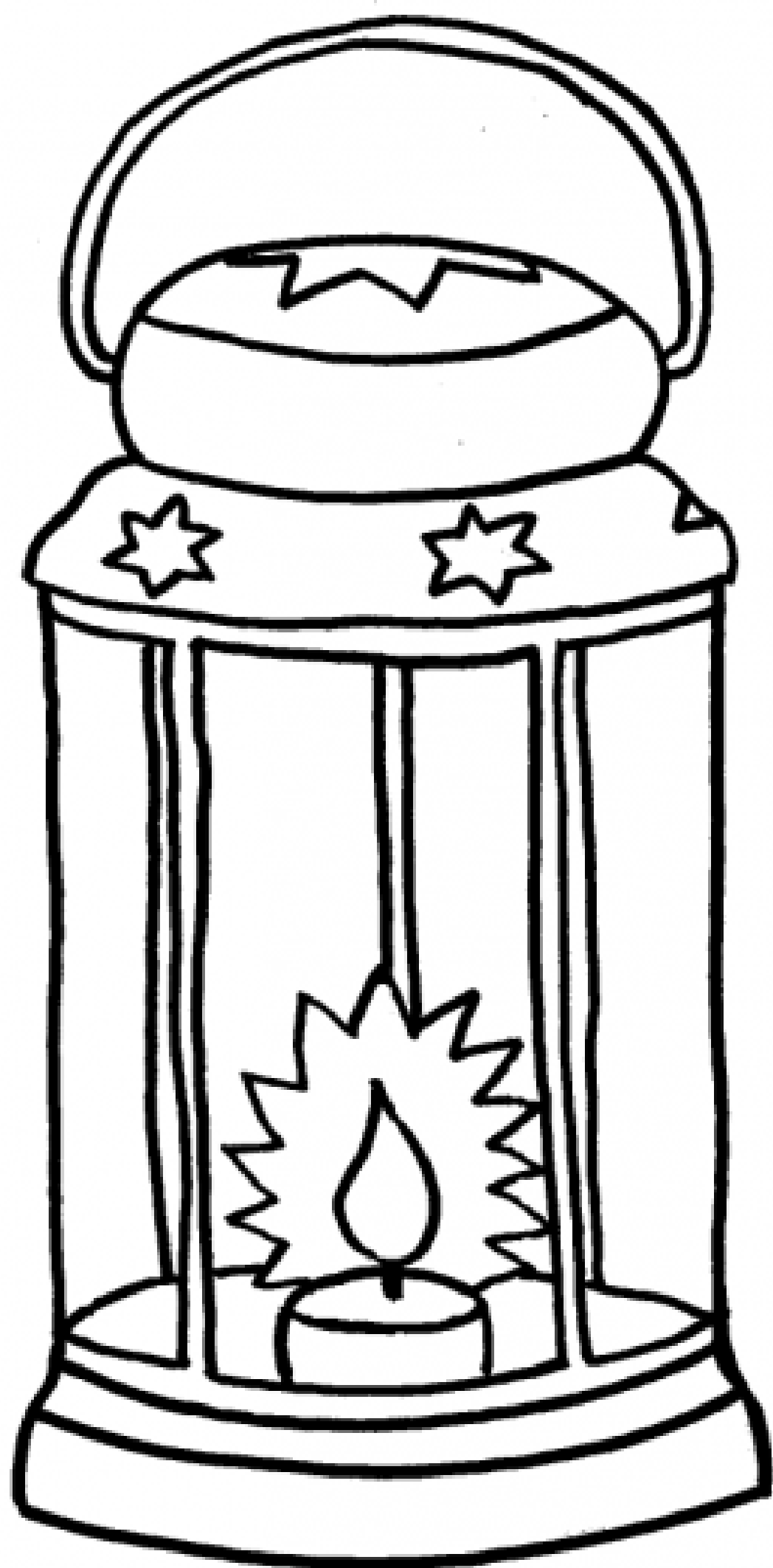
„Ty můj okáči, děkuji za optání. Revma mě netrápí, hlava mě nebolí, dobře je mi.“

Katka zapálí svíčku. Jednu za dědečka. Jednu za babičku. A společně se sestrou a bratrem rozžihá světla i na cizích hrobech, kde nesvítí nic.

Vosk trochu voní, a když kápne na prst, pálí. Ale to nevadí.

V LISTOPADU SLAVÍME SVÁTEK, KTERÉMU SE ŘÍKÁ DUŠIČKY. VZPOMENEME NA ZEMŘELÉ, KTERÉ JSME ZNALI, A ZAPÁLÍME NA JEJICH PAMÁTKU SVÍČKU. DOMALUJ SVÍČKÁM PLAMÍNKY A VŠECHNY JE SPOČÍTEJ.

PODŽIMNÍ SUDOKU

DOKRESLI OBRÁZKY TAK, ABY SE V ŽÁDNÉM SLOUPCI ANI ŘÁDKU ŽÁDNÝ OBRÁZEK NEOPAKOVAL.

